

Ομολογίες του αιμνήστου Δημητρίου Παναγόπουλου για την «προ Χριστού» ζωή του, και διδακτικά παραδείγματά του (μέρος α')

[/ Ορθόδοξη πίστη](#)



Φωτο:el.wikipedia.org

* Ο Θεός έκανε σκανδαλωδώς έλεος σε μένα, διαφορετικά θα είχα ταρταρωθεί εδώ και καιρό. Έπρεπε στα χρόνια της κατοχής και στο Αλβανικό μέτωπο, να είχα πεθάνει 7 φορές. Εντούτοις, ακόμα ζω, όχι εξαιτίας της δικής μου δικαιοσύνης, αλλά εξαιτίας του ελέους του Θεού, γιατί γνώριζε, ότι θα επιστρέψω και θα μετανοήσω και με προστάτευε, για να μπορέσω έτσι να σωθώ και να μην πάει χαμένο το ποσοστό αίματος που έχυσε ο Χριστός και για την δική μου ψυχή.

* Είχα ένα μεγάλο πάθος στα νεότερα χρόνια μου, το πάθος της χαρτοπαιξίας. Καθόμωνα από το Σάββατο το βράδυ στο τραπέζι να παίξω χαρτί και σηκωνόμωνα την Τετάρτη το βράδυ. 4 μερόνυχτα, συνεχόμενα, έπαιζα τράπουλα, τέτοιο πάθος είχα! Καθόμωνα να κερδίσω, με κάθε μέσο, έστω και με κομπίνα, δεν πάει να ήτανε και ο Ωνάσης στο τραπέζι! Ήμουν ένας λωποδύτης. Έμενα νηστικός για το χαρτί. Πού ένας τέτοιος άνθρωπος, να πάει στην Εκκλησία!

* Άμα επιτρέψει ο Θεός και γράψω ένα βιβλίο για την μετάνοιά μου και το πώς επέστρεψα στο Χριστό, πιστεύω, ότι τέτοια περίπτωση παγκοσμίως δεν θα

υπάρχει. Ένα μόνο θα σας πω, (αν και μου είναι δύσκολο) για να σας ωφελησω και να σας ενδυναμώσω την πίστη σας. Μου παρουσιάστηκε ο Άγιος Δημήτριος και μου είπε: Δεν έχεις δικαίωμα, να διατηρείς το όπλο σου στο οπλοστάσιο και να μην το χρησιμοποιείς! Όπλο, εννοούσε ο Άγιος, το λόγο μου. Και εγώ τον λόγο μου, τον χρησιμοποιούσα για κουβέντες και για αστεία. Η αποκάλυψη αυτή του Αγίου Δημητρίου, με έκανε κατά 70% να επιστρέψω στην Ορθοδοξία και να είμαι σήμερα αυτός που είμαι.

* Στη νεαρή μου ηλικία, όταν ερχόμουν τα ξημερώματα στο σπίτι από τις ατασθαλίες μου, με έλεγε η μητέρα μου: Μα φτερό σαν τα μυρμήγκια έκανες; Πού να την καταλάβω! Αυτά με έλεγε ο κόσμος και οι άνθρωποι γύρω μου, οι «καλοθελητές», αυτά με έλεγε η σάρκα μου, αυτά με έλεγε ο εγωισμός μου και αυτά έκανα. Και έτσι της έκλεινα την πόρτα κατάμουτρα. Έβλεπα τα πράγματα διαφορετικά από τη μάνα μου. Είχα παχύ σκοτάδι. Δεν βρέθηκαν άνθρωποι να μου μιλήσουν, να με πουν μία κουβέντα, στον κόσμο που βρισκόμουν. Όλοι με οδηγούσαν στο κακό.

Τώρα το πώς γύρισα και επέστρεψα στο δρόμο του Θεού, μόνο ο Θεός το ξέρει. Δεν μπορεί να βρεθεί έστω και ένας, που να έρθει και να μου πει: Δημήτρη εγώ ήρθα να σε μιλήσω, εγώ σε βοήθησα και σε είπα μία καλή κουβέντα για το καλό σου! Κανένας δεν βρέθηκε, αλλά πώς τα οικονόμησε ο Θεός! Άμα υπάρχει καλή προαίρεση μέσα στον άνθρωπο, δεν δυσκολεύεται ο Θεός να τον βγάλει με τον τρόπο Του από το σκοτάδι στο Φως.

Δεν δυσκολεύεται ο Θεός από τις αμαρτίες μας, απλά ζητάει να του επιτρέψουμε να μας λύσει τα χέρια. Μεγάλη υπόθεση να διαφωτίσεις το σκοτάδι κάποιου συνανθρώπου σου! Οι άνθρωποι που βοηθούν το έργο του Θεού, με το να φέρνουν διαφωτίζοντας-νουθετώντας ανθρώπους στο δρόμο του Θεού, ο Θεός θα τους κατατάξει σε ειδική θέση μέσα στον παράδεισο. Έχω προσωπικά δεδομένα σε αυτό το θέμα, αλλά παραπάνω δεν μπορώ να σας πω.

* Εργαζόμουν στον Οργανισμό Λιμένος Πειραιά. Μια μέρα, βγήκα έξω από τα γραφεία για να πάρω αέρα και βρήκα έναν τυφλό, ο οποίος πουλούσε λαχεία. Κρατούσε τα λαχεία στο χέρι και φώναζε: Λαχεία! Λαχεία! Δεν φώναζε τυχερά λαχεία, όπως φωνάζουν κάποιοι άλλοι (αφού είναι τυχερά, γιατί πουλάς την τύχη σου, τους λένε πολλοί). Πλησίασα τον μπάρμπα Διονύση και του λέω: Να πάρω ένα τυχερό λαχείο; Αμέσως μόλις άκουσε αυτά τα λόγια μου, τραβήχτηκε προς τα πίσω και έκρυψε τα λαχεία του. Και μου λέει: Τύχη δεν υπάρχει! Υπάρχει μόνο πίστη και ελπίδα στο Θεό! Αυτά ήταν τα λόγια του. Εγώ τότε ήμουν άνθρωπος του γλυκού νερού και όχι πραγματικός Χριστιανός. Όταν όμως γύρισα το 1950 στην Εκκλησία, τότε θυμήθηκα τα λόγια του μπάρμπα Διονύση, πόσο δίκαιο είχε. Και το

βλέπω μέχρι σήμερα, ότι το χέρι του Θεού είναι εκείνο που οδηγεί τους ανθρώπους, αυτό που πολλοί σήμερα ονομάζουν τύχη.

* Γνώρισα κάποτε μια καλόγρια, η οποία είχε θείο έρωτα. Αυτή η καλόγρια με βοήθησε με τον τρόπο της, ώστε το 1951 να επιστρέψω στο δρόμο του Θεού. Η καλόγρια αυτή, όταν έλεγε τη λέξη Χριστός, έτρεχαν ουρές δακρύων από τα μάτια της, σαν να άνοιγε κάποιος από μέσα της μια βρύση. Δεν το έχω ξαναδεί αυτό το πράγμα σε άλλον άνθρωπο (το είδα και στον γέροντα Ιερώνυμο της Αίγινας). Η καλόγρια αυτή με έλεγε χαρακτηριστικά: Να 'ξεραν οι άνθρωποι, Δημήτρη μου, πόσο πολύ μας αγαπάει ο Χριστός!!! Και τα δάκρυα έτρεχαν ασταμάτητα!!! Εμείς δεν έχουμε τέτοια πράγματα και το μόνο που μας ενδιαφέρει είναι, αν χτύπησε η τρίτη καμπάνα για να πάμε τελευταία στιγμή στην Εκκλησία.

* Όταν πήγα να εφαρμόσω, το «αγαπήστε τον εχθρό σας», ομολογώ ότι δεν μπόρεσα να το εφαρμόσω. Μου ήταν αδύνατο και ας έλεγε το Ευαγγέλιο αυτήν την εντολή. Βέβαια το Ευαγγέλιο δεν λέει ψέματα και δεν δίνει προτροπές, που δεν είναι πραγματοποιήσιμες. Είναι βλασφημία να λέμε, ότι ο Χριστός είπε πράγματα, που δεν είναι κατορθωτά. Βέβαια δεν είναι κατορθωτά, αν ο άνθρωπος τα εφαρμόσει με τις δικές του δυνάμεις, αλλά γίνονται κατορθωτά με τη βοήθεια του Χριστού.

Εξάλλου μας είπε ο Χριστός: Χωρίς εμού, ου δύνασθε ποιείν ουδέν, δηλ. χωρίς Εμένα δεν μπορείτε να κάνετε τίποτα. Και έλεγα στο Θεό: Θεέ μου, δεν μπορώ να εφαρμόσω αυτήν την εντολή και ξέρετε τι απάντηση με έδωσε ο Θεός; Εσύ θέλεις; Αυτό με ρώτησε ο Θεός, και η απάντησή Του, ομολογώ, ότι με κόλλησε στον τοίχο. Διότι το θέμα, δεν ήταν μόνο ότι δεν μπορούσα, αλλά και το ότι δεν ήθελα να αγαπήσω.

Αισθανόμουν μίσος, αυτό ήταν το μυστικό. Και ο Χριστός δεν μας ρωτάει αν μπορούμε, αλλά αν θέλουμε. Άρα η ευθύνη μας έγκειται, στο ότι δεν θέλουμε να αγαπήσουμε τους εχθρούς μας και όχι ότι δεν μπορούμε να τους αγαπήσουμε. Το να μπορέσουμε ο Θεός θα μας βοηθήσει, το να θέλουμε, εμείς θα συμβάλλουμε. Και όταν εμείς θελήσουμε, ο Χριστός θα μας δώσει τρόπο τινά τέτοια φώτιση, που θα βλέπουμε τον άνθρωπο, που μας έκανε κακό, και αντί να τον μισούμε, θα τον λυπούμαστε και θα αισθανόμαστε οίκτο γι' αυτόν. Θα μας φορέσει ο Χριστός ειδικά γυαλιά δικά του, από το «κατάστημά» Του και θα μπορέσουμε έτσι να έχουμε σπλάχνα οικτιρμών για τους εχθρούς μας.

* Κάποτε ρώτησα κάποιον που γνώριζα εξ όψεως, πώς κατόρθωσε να βρεθεί σε ένα πολύ σπάνιο κοσμοπολίτικο γεγονός. Α, ήταν εύκολο, ήταν πολύ εύκολο, μου απάντησε εκείνος. Και μου βγάζει μία μασονική διαπίστευση, μου τη δείχνει και

μου λέει: Αυτός είναι ο τρόπος. Με αυτήν, είναι ανοιχτές όλες οι πόρτες. Πλην του ουρανού, συμπλήρωσα εγώ. Και εκεί θα τα καταφέρουμε, είπε διαφωνώντας μαζί μου. Σε λίγες μέρες αυτοκτόνησε στο Κολωνάκι! Έπεσε από τον 3ο όροφο κάτω, από του κοριτσιού του το διαμέρισμα. Και εκεί θα τα καταφέρουμε..., ήταν η απάντησή του, έτσι πίστευε. Έτσι ξεγελά ο διάβολος πολλούς και τους κάνει να νομίζουν, ότι θα σωθούν με τον τρόπο τους. Τον συγκεκριμένο μάλιστα άνθρωπο, μέχρι και στην αυτοκτονία τον έσυρε.

* Έχω έναν φίλο, που είναι πολιτικός μηχανικός. Πολύ ευκατάστατος άνθρωπος μόνο από τα ενοίκια το 1960, εισέπραττε 300.000 δραχμές. Βέβαια έκανε και αγαθοεργίες, αφού για παράδειγμα δώρισε ένα ολόκληρο συγκρότημα με διαμερίσματα στην Εκκλησία, για να στεγάζονται εκεί οι φυματικοί που γινόντουσαν καλά από τα σανατόρια, επειδή δεν τους δέχονταν οι συγγενείς τους στα σπίτια τους.

Αυτόν λοιπόν τον φίλο μου, τον συνάντησα μία μέρα, πρώτη Κυριακή των νηστειών, στην Εκκλησία. Μετά το τέλος της Θείας Λειτουργίας μου λέει: Πάμε από το σπίτι μου, να πιούμε έναν καφέ. Δέχτηκα και πήγα. Μόλις μπήκα μέσα, λέει αυτός στην γυναίκα του: Νίτσα, ξέρεις ε; Κατάλαβα εγώ, ότι κάποια πονηριά ετοιμάζει, ότι θα φέρει κάτι να φάμε για πρωινό. Του λέω, δεν ξέρω τι ξέρει η Νίτσα, θα σου πω τι ξέρω εγώ... Δεν μπόρεσα να ολοκληρώσω την φράση μου και μου λέει: Εσύ θα καθίσεις στην άκρη, μην μιλάς. Βλέπω σε λίγο, να έρχονται 2 σαγανάκια, με συκωτάκια, ωραία όμορφα κομμένα κι αβγουλάκια και εγώ δεν ξέρω τι άλλο έφερε η Νίτσα. Το πιάτο μου το έσπρωξα προς τα μέσα και πήρα μόνο τον καφέ. Μου λέει, θα τα χαλάσουμε αν δεν φας! Καλύτερα να τα χαλάσω μαζί σου, παρά να τα χαλάσω με το Θεό. Αλλά αυτός επέμενε λέγοντάς μου: Μα, άλλα είναι τα χοντρά, θα φάμε, δεν θα κάνουμε τίποτα κακό! Και το κακό με αυτόν ήταν, ότι θρήσκευε ο φίλος μου αυτός και έκανε και ελεημοσύνες, όπως σας είπα προηγουμένως.

Όμως το θέμα δεν είναι τι κάνεις για τους άλλους, αλλά τι κάνεις πρώτα εσύ για τον εαυτόν σου. Μπροστά λοιπόν σε αυτές τις πιέσεις του, του φίλου, του λέω: Ένα έχω μόνο να σου πω: Πρόσεξε, Μανώλη μου, μήπως σε έρθει καμμία αρρώστια και είναι αλληλοσυγκρουόμενη. Σου έρθει, για παράδειγμα, να έχεις λεύκωμα και πρέπει να τρως μόνο κολοκύθια και να έχεις και ένα σάκχαρο και θα πρέπει να τρως μόνο κρέας. Άντε μετά αυτά να τα συμβιβάσεις! Δεν συμβιβάζονται και αναγκαστείς να τα βλέπεις τα φαγητά από μακριά. Και έρχονται τα πράγματα έτσι, αγαπητοί μου, ώστε σε λίγες μέρες παθαίνει σάκχαρο ο φίλος μου και άλλες 6-7 αρρώστιες και άμα τον δείτε σήμερα, είναι σαν μακαρόνι και λιώνει και θυμάται, αυτά που του έλεγα κάποτε...

* Πήγα το Μέγα Σάββατο να ψωνίσω κρέας, όπως ήταν φυσικό για το Πάσχα. Επάνω στον πάγκο, είχε ο κρεοπώλης ταραμά, χαλβά και ψωμί. Και έτρωγε, λόγω της ημέρας, από εκείνα και έκανε την δουλειά του. Και μου πούλησε γελάδα για μοσχάρι. Ταυτόχρονα έτρωγε χαλβά. Εμένα τότε με πήρε μια διαφορά 55 δραχμές (το έτος 1960). Τι να σε κάνω άνθρωπε, να τρως χαλβά και ταραμά και με τρως εμένα ολόκληρο, ζωντανό; Εκεί τρως νηστίσιμο και εδώ τρως αρτύσιμο!

* Είχα έναν θείο, ο οποίος έχει πεθάνει τώρα, που ήταν μεγάλος άθεος. Αυτός με έλεγε: Γιατί δεν κατέβηκε ο Χριστός από τον σταυρό; Άμα ήταν Θεός, θα μπορούσε να κατέβει και να ξεφύγει. Τον πιάσανε τον κατεργάρη και τον σταυρώσανε οι Εβραίοι! Δεν μπορούσε να ξεφύγει; Εγώ τότε του λέω: Τότε, πώς ξέφυγε ο Χριστός, όταν κάποτε θέλησαν να Τον ρίξουν στον γκρεμό; Ξέφυγε ανάμεσά τους. Πώς έγινε αυτό; Πού το αναφέρει αυτό, με ρώτησε. Άνοιξα το Ευαγγέλιο και του το έδειξα (Λουκάς κεφάλαιο 4, στίχοι 29-30). Είναι πολλών γνώμη αυτή, ότι ο Χριστός δεν μπορούσε να κάνει διαφορετικά, τον πιάσανε οι Εβραίοι και τον Σταύρωσαν. Όχι δεν είναι έτσι. Ο Χριστός από αγάπη προς τον άνθρωπο, οδηγήθηκε προς το εκούσιο πάθος, θεληματικά Σταυρώθηκε. Και να Του χρωστάμε υποχρέωση και ευγνωμοσύνη. Αυτό να το βάλουν καλά στο μυαλό τους!

* Ο αδερφός μου, με είπε τρελό όταν πέθανε η μάνα μας. Μπροστά στο λείψανο της μάνας μας και μπροστά σε όλον τον κόσμο με είπε τρελό, γιατί δεν μπορούσε να ερμηνεύσει, πώς εγώ δεν έκλαιγα, πώς εγώ δεν μαυροφορέθηκα, πώς εγώ δεν μαλλιοτραβιόμουνα, όπως έκανε αυτός και όλοι οι υπόλοιποι.

Δεν μου λες, εμείς όλοι εδώ μέσα είμαστε τρελοί και εσύ είσαι ο λογικός; Τέτοια επίθεση με έκανε ο αδερφός μου, αλλά επειδή ήξερα ότι υποκινείται από άλλον, απλά τον είπα: Δεν ξέρω, εγώ δεν σας βλέπω για τρελούς και έτσι δεν έδωσα συνέχεια στο θέμα. Μα εγώ πίστευα, ότι η μάνα μου ησύχασε και άμα πάω και εγώ εκεί που πήγε, θα την βρω και θα ζούμε αιώνια μαζί. Ο αδερφός όμως, ο

στρατηγός, δεν πίστευε στην άλλη ζωή, ήταν άπιστος, δεν πίστευε στην Ανάσταση των νεκρών και γι' αυτό αντέδρασε έτσι. Βέβαια μετά από 7 χρόνια, χώνεψε ο αδερφός μου την όλη συμπεριφορά μου και με κατάλαβε. Εμένα η μάνα μου ήταν για 14 χρόνια σε καρότσι και με αυτό τη μεταφέραμε από Εκκλησία σε Εκκλησία, μιας γυναίκας που είχε προβλέψει το θάνατό της. Ξέρω ότι η μάνα μου σώθηκε και πήγε στον παράδεισο.

* Έχω έναν αδερφό, ο οποίος στην πίστη του κλονιζόταν. Άκουγε την υπόθεση περί του μύρου της Παναγίας της Μαλεβής και αμφισβητούσε με τη λογική του, ότι από την εικόνα της Παναγίας, έρεε μύρο. Κάποτε όμως, κόπηκε λίγο ο εγωισμός του και ήθελε να έρθει μαζί μας στη μονή της Μαλεβής. Πήγαμε στο μοναστήρι και μετά την παράκληση, καθίσαμε για να φάμε. Ο αδερφός μου δεν κάθισε να φάει, αλλά πήγε στο ναό και κοίταζε την εικόνα, για να δει, πώς έχουν τα πράγματα. Και καθώς την παρακολουθούσε, βλέπει ξαφνικά να ρέει μύρο η εικόνα της Παναγίας! Συγκλονίστηκε ο αδερφός μου και τρέχει στην τραπεζαρία να μας βρει.

Έρχεται στην γυναίκα μου και την σηκώνει από το τραπέζι και της λέει: Έλα, Κική να δεις, ρέει από την εικόνα μύρο! Το είδα με τα ίδια μου τα μάτια! Του λέει τότε η γυναίκα μου: Αμφέβαλλες γι' αυτό το θαύμα και εξανίστασαι με αυτόν τον τρόπο; Και τότε παραδέχθηκε ο αδερφός μου, ότι είχε τις αμφιβολίες του, γι' αυτό το θέμα. Τώρα αυτό που είδε ο αδερφός μου, άντε να του το βγάλεις από το κεφάλι του. Απέκτησε γνώση επί του θέματος. Όμως ο Χριστός δεν την αρνείται τη γνώση, αλλά δεν την αμοίβει κιόλας και θέλει ο άνθρωπος να πιστέψει χωρίς να δει. Την πίστη αμοίβει Χριστός, αλλά για να πιστέψει ο άνθρωπος πρέπει να ταπεινωθεί.

* Έχω ένα φίλο που είναι ταξιτζής. Αυτός τις Κυριακές το πρωί δούλευε και δεν πήγαινε στην Εκκλησία. Μια μέρα τον πλησίασα και τον ρώτησα, πόσα βγάζεις την ημέρα και μου είπε, περίπου 1700 δραχμές. Τότε του πρότεινα, την ερχόμενη Κυριακή το πρωί, να πήγαινε στην Εκκλησία και μετά να πήγαινε στην δουλειά και όσα λιγότερα θα έβγαζε από τις 1700 δραχμές, την διαφορά θα του την έδινα εγώ.

Ο φίλος μου το σκέφτηκε και τελικά δέχτηκε την πρότασή μου. Πήγε την Κυριακή στην Εκκλησία και μετά μέχρι το βράδυ δούλεψε το ταξί. Το βράδυ με πήρε τηλέφωνο και μου λέει: Δημήτριά, έγινε κάτι φοβερό! Είχα φουλ δουλειά και δεν προλάβαινα τους πελάτες! Έβγαλα 2000 δραχμές! Από τότε ο φίλος μου, κάθε πρωί πηγαίνει στην Εκκλησία. Οι άνθρωποι που δουλεύουν τις Κυριακές και δεν πάνε στην Εκκλησία, τα λεφτά που βγάζουν δεν είναι ευλογημένα και κάποια μέρα θα τα χάσουν με τον ένα ή τον άλλο τρόπο. Γιατί όποιος συλλέγει χρήματα μακριά από το Θεό, τα διασκορπίζει. Γι' αυτό και βλέπουμε πολλές οικογένειες που εργάζονται από το πρωί έως το βράδυ, αλλά να μην μπορούν να βάλουν μερικά

χρήματα στην άκρη. Φωτιά είναι τα λεφτά της Κυριακής, έλεγε ο άγιος Κοσμάς ο Αιτωλός.

* Με πλησίασε κάποτε ένας κύριος και μου λέει: Εντάξει κύριε Παναγόπουλε, εγώ δεν ενδιαφέρομαι για το Χριστό, το παραδέχομαι. Ναι όμως, ο Χριστός ήρθε για όλους τους ανθρώπους και γιατί δεν έρχεται και σε μένα για να με βρει και να με σώσει; Να έρθει και για μένα, το απωλόλο πρόβατο να με σώσει. Εξάλλου δεν είμαι και εγώ το παιδί του; Κάτι τέτοια με έλεγε ο άνθρωπος αυτός και όταν τελείωσε του είπα:

Ο Χριστός δεν έρχεται να σε βρει, γιατί δεν βελάζεις! Όπως όταν χαθεί ένα πρόβατο το οποίο δεν βελάζει, δεν μπορεί ο βοσκός να το βρει, έτσι και εσύ δεν βελάζεις, δεν ζητάς το Θεό και δεν μπορεί ο Χριστός να σε βρει. Εδώ ο εκ γενετής τυφλός φώναζε δυνατά το όνομα του Χριστού και μάλιστα έβγαλε και τα ρούχα του, για να φτάσει πιο γρήγορα στο Χριστό! Δεν πήγε ο Χριστός στον τυφλό, πήγε ο τυφλός στον Χριστό και εμείς έχουμε την απαίτηση, να έρθει ο Χριστός σε εμάς! Αυτά του είπα και δεν ξέρω αν μπόρεσα να τον κατατοπίσω.

Εάν δεν ζητήσουμε από αυτόν τον κόσμο να συναντήσουμε το Χριστό, για να μας βοηθήσει, δεν πρόκειται ούτε και στην άλλη ζωή να Τον συναντήσουμε. Ο Θεός δεν αφήνει κανέναν άνθρωπο αβοήθητο, που επικαλείται την βοήθειά Του. Ο Θεός άφησε ελεύθερο τον άνθρωπο να κάνει τις επιλογές στη ζωή του, και αν περιμένει ο Θεός να τον βοηθήσει, χωρίς ο ίδιος να Του ζητήσει βοήθεια, το μόνο σίγουρο είναι, ότι θα υποστεί τα επώδυνα αποτελέσματα της κολάσεως.....

Συνεχίζεται...

Εις αγαθή ανάμνηση

Εμπειρικές αλήθειες από την κηρυκτική διακονία του πιστού εργάτου Κυρίου

ΔΗΜΗΤΡΙΟΥ Α. ΠΑΝΑΓΟΠΟΥΛΟΥ

(1916-1982)

Εκδόσεις «Ορθόδοξος Κυψέλη»

Πηγή: inpantanassis.blogspot.gr